

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 12. april 2015

Kirkedag: 1.s.e.påske/A

Tekst: Joh 20,19-31

Salmer:

SK: 408 * 247 * 249 * 248 * 218,2 * 235

LL: 408 * 249 * 248 * 235

Når Jesus handler og taler, så har rigtig mange af hans gerninger og ord universel betydning. De sker i tiden i en given kontekst; men de rækker ud over deres egen tid og ind i vores tid, og ofte også langt ind i evigheden.

Således gælder det også Jesu død og opstandelse, som vi har fejret i påsken. Det skete engang, det skete én gang; men det har gyldighed for alle tider og alle tiders mennesker, og derfor også for os. Samme aktuelle gyldighed for os, som hvis det hele skete for første gang nu her hos os.

Men langt de fleste af de ting, Jesus siger, er som nævnt også bundet i sin egen tid. Det betyder, at vi må tolke billedsproget, kultursammenhængen og alle andre mulige forhindringer og udfordringer for at få en oversættelse til vores tid. Helt banalt talte Jesus aramæisk og græsk; evangeliet er skrevet på græsk, så selvfølgelig må det oversættes. Men som én sagde til mig forleden dag, så er det dragten, som budskabet er iklædt, der skal have et nyt tilsnit. Dragten, budskabet er iklædt, skal være fra vores tid, så vi kan identificere os deri; men budskabet skal jo være det oprindelige. Helt i pagt med Jesu samtid, så må hans glædelige budskab have vores tøj på for at falde naturligt ind i vores hverdagsbillede, og gøre det muligt for os at finde os hjemme og trykke i det.

Men evangeliet til i dag har en sætning, hvor dette ikke er nødvendigt. Der er en sætning i fortællingen om Thomas, som er sagt til os og om os. Jesus står foran Thomas, men for hans øjne er det som om, han ser os. En sætning, der med ét bygger bro fra Jerusalem til Skævinge/Lille Lyngby, hen over 2000 år, tværs igennem kulturer og historier; som om Jesus peger frem og taler til Thomas, men samtidig taler forbi ham og ud til alle os. I kan jo tænke lidt over, hvilken sætning det er, mens jeg lige skal have noget andet med.

I bogen *Korset og springkniven* fra 1962, som senere kom som film, følger vi en prædikant i pinsebevægelsen, David Wilkerson, og hans møde med bandekriminalitet og –mentalitet i New York. Det er også en bog om evangeliets møde med en verden, der slet ikke har nogen intention om at møde evangeliet. I bogen er der en scene, hvor banderne har ladet sig overtale til at deltage i et forkyndende møde. Ved denne lejlighed uddeles Bibler til hver enkelt. En af dem bladrer nonchalant i den, snart ivrigere og mere begejstret, og pludselig råber han vildt glad op; mens han peger på den opslåede Bibel: Jeg er nævnt i Bibelen. Mit navn står i Bibelen. Hans navn var Israel.

Sætningen i dagens evangelium – har I gættet, hvilket sætning, det er? Den er sagt til os, og er som om den tager hver enkelt af os med ind i Bibelens glædelige budskab, som bliver vi selv nævnt: Salige er de, som ikke har set og dog tror. (gentages)

De ord kan ikke være møntet på de øvrige disciple. De har nemlig set, hvilket de jo selv har fortalt Thomas. De er ikke møntet på Thomas, som først rigtig kan tro, og fortryder sin tvivl, fordi han har nøde at se. De ord kan kun være møntet på alle os andre, som jo ikke havde muligheden for at være i Jerusalem og se ham i hans opstandelses skikkelse.

Forleden aften til præstegårdsaftenen var der en, der sagde, at opstandelsen for hende betød, at hun vidste/troede på, at hun i opstandelsen skal se ind i Jesu ansigt, hvilket hun glæder sig til. Men hvordan er det at se ind i Jesu øjne? Kan vi forestille os det? Er det som at se ind i den elskedes øjne – det kommer i så fald an på, hvad tid på dagen det er. Er det mon at se ind i tillidsfulde barneøjne? Jeg ved egentlig ikke, om der findes et billede på det, der er dækkende nok.

Men det er jo samme behov for at se og mærke, som vi i dag ser hos Thomas – om end bevæggrunden er forskellig. Hende, jeg omtaler fra præstegårdsaftenen, har et ønske om at se den, hun tror, fordi hun tro; Thomas har et ønske om at se, for at tro.

Charlotte Rørth har skrevet bogen *Jeg har set Jesus*, og den er blevet meget diskuteret i forskellige kirkelige kredse i vinter og forår. Hun var om nogen overhovedet ikke religiøs eller åndeligt disponeret. Ikke desto mindre fik hun et syn, hvori hun så Jesus, så ham kigge på hende. Nu skal jeg ikke forholde mig til eller gennemgå hendes oplevelser; men det i denne sammenhæng vigtige er, at hun selv skriver, at hun aldrig nogensinde har set så meget kærlighed og sandhed i et menneskes øjne. Hun kunne egentlig også godt have kaldt sin bog 'Jeg blev set af Jesus', for det har større betydning for hende, end at hun så ham. Men det er måske bare et pedantisk spørgsmål om ord.

Det at kunne se – og for Thomas også at røre – kan have stor betydning for os.

Man kan faktisk godt høre Jesu ord til Thomas: ”Du tror, fordi du har set mig. Salige er...” som en mild bebrejdelse eller irttesættelse. Lidt i tråd med de andre gange, hvor det har

knebet med discipelflokkens tro på Jesu magt og vilje, og Jesus kalder dem for 'lidettroende'.

Men Thomas' behov for at se er ikke så mærkeligt. Jeg har allerede været inde på det, og i næste salme, vi skal synge, tager vi Thomas i hånden og stiller os sammen med ham i behovet for at se, og salmen peger så netop på dét og dér, hvor vi får at se – i nadverens brød og vin.

Og netop med henblik på nadverens brød og vin, er jeg så den eneste, der nogle gange modtager nadveren i glæde over hans tilgivelse, som jeg tror på, og andre gange er nød til at modtage nadveren for at tro på hans tilgivelse; nød til at røre og se, røre og se på ordene om tilgivelsen, der netop får skikkelse i brødet og vinen, legemet og blodet – og helt på linie med Thomas med Jesu sårmærker – legemliggjort ved billedet af den korsfæstede på nadverbrødet. Jesus ville nogle gange kunne sige til mig: Salige er de, som ikke har rørt og set og smagt, og dog tror.

Det væsentlige for mig i dagens fortælling er imidlertid ikke fortællingen om Thomas. Det er ikke en fortælling om en tvivlende Thomas, men om Jesus. Om den opstandne. Det er en fortælling om den opstandne, der kommer til troende og tvivlende. Kommer med sit "Fred være med Jer!" Kommer med det, der er nødvendigt for at gøre og bevare troen i os, og os i troen. Her er ikke noget: Det er bare ærgerligt, hvis ikke det, de andre fortæller er nok til, at du kan tro. Det er så bare synd for dig. Nej, Jesus kommer med det nødvendige til enhver, som gerne vil.

Jesus kommer med det nødvendige, for at skabe og bevare troen i os på, at han har gjort det nødvendige, for at vi kan have fred med Gud. Jesus ved da godt, at selv om disciplene havde hørt ham sige, at han ville opstå, så er opstandelse fra de døde

da ikke det, der ligger lige først for i hvad der er nemt at forstå. Men Jesus ønsker heller ikke, at vi forstår – han ønsker vi tror, og han gør gerne sit til for at hjælpe os dermed.

Det gør han stadig, og derfor taler han allerede på ugedagen efter opstandelsen til os med ordene: Salige er de, som ikke har set og dog tror.

At være salig er en passiv handling og tilstand. Salig er ikke noget, vi gør os selv. Salig er noget, vi bliver gjort. Salig er at hvile i fred, at være fuld og hel og på sin plads. Salig er at være taget imod og omsluttet af nåde og fred fra Gud. Salig bliver man, når man giver sig en andens gode gerninger i vold, Guds gode gerning. Også vi skal gøres salige i troen på den usete, det siger Jesus selv:

Salige er I, som ikke har set og dog tror!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen